

Kate

nooit meer terug

Hester Reeder

Uitgeverij Boekenbent

colofon

Kate, nooit meer terug

© 2013 Hester Reeder

Uitgeverij Boekenbent

omslagontwerp: Rob de Jong

omslagfotografie: Lourens Nolte, South Africa www.dreamtime.com

tekst achterflap / redigeren: Louise Wolters

ISBN 978 94 6203 244 6

ISBN E-book 978 94 6203 245 3

NUR 330

www.hesterreeder.nl

www.boekenbent.com

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enig andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur of uitgever.

Voor Rob en Sophie

voor het geloof in ware liefde en intens geluk

Proloog

Ze zaten samen op de rotspunt. Hun benen bungelden over de rand. 'Wat is het diep daar beneden, Jack. Sommige mensen durven hier vanaf te springen.' Jack keek ook even naar beneden, maar ging toen verder met waar hij mee bezig was. 'Als ik later groot ben, durf ik daar wel vanaf te springen.'

'Echt waar?' zei ze met bewondering in haar stem. 'Nou ik denk niet dat ik dat ooit durf.'

Jack lachte. 'Dat komt doordat je een meisje bent.'

Ze keek hem een beetje boos aan. 'Dat is helemaal niet waar, dat heeft er niets mee te maken.'

Jack lachte weer. 'Het geeft niet als je dat niet durft. Ik vind je nog steeds lief.'

Dat antwoord beviel haar meer en ze lachte terug.

'Kijk eens,' zei Jack toen, 'hij is af.'

Nieuwsgierig keek ze naar wat hij gemaakt had. 'Oh, wat mooi,' riep ze uit.

Jack glunderde en legde het kransje van madeliefjes op haar hoofd.

'Voor jou gemaakt,' zei hij trots.

'Waarom?' vroeg ze terwijl ze zachtjes met haar hoofd schudde om het kransje te kunnen voelen.

'Omdat ik met je wil trouwen.'

Ze giechelde. 'Je kunt nog helemaal niet trouwen als je zes jaar bent.'

'Dat weet ik,' antwoordde Jack, 'maar later als we groot zijn wel. Dan wil ik met je trouwen.'

'Waarom?' vroeg ze weer.

'Omdat ik jou het liefste meisje van de hele wereld vind.'

Ze straalde en lachte. Samen stonden ze op en pakten elkaars handen vast. Zingend draaiden ze rondjes: 'Later gaan we trouwen! Later gaan we trouwen!' Door het dansen en de wind viel het bloemenkransje van haar hoofd. Ze wilde het pakken, maar was net te laat. Ze zag het

bloemenkransje naar beneden vallen, zo de diepte in. Met tranen in haar ogen keek ze het na.

Jack keek haar lachend aan. 'Niet huilen joh. Het geeft toch niet? Ik maak gewoon een nieuwe voor je.'

Een glimlach brak door op haar verdrietige gezichtje. Elkaars hand nog altijd stevig vasthoudend, renden ze lachend van de pret richting het bos om naar huis te gaan.

Twee jaar later

Ze trok haar knieën nog wat dichtert tegen zich aan. De wind was koud en in haar dunne witte nachtjapon werd ze er niet warmer op. Toch wilde ze nog niet naar binnen. Dat had ze altijd, wanneer ze hier zat in de achtertuin van haar grootmoeder, kijkend naar de bladeren aan de takjes, die door de wind zachtjes heen en weer deinden. Hier werd ze altijd weer wat rustiger van wanneer ze verdrietig was. De bloemen hadden hun knoppen voor de nacht gesloten. Je hoorde nog maar een enkele vogel fluiten. Morgenochtend zouden ze allemaal hun vrolijke gezang weer laten horen.

Ze sloot haar ogen en probeerde het geluid voor zich te halen, want dat vond ze altijd zo'n fijn gehoor. Plotseling voelde ze twee armen om zich heen. Zachtjes werd ze tegen een lekker warm lichaam aan getrokken. Ze wist dat het oma Florence was die achter haar was komen zitten. Ook zij had haar nachtjapon aan met daarover een gehaakt wollen vest. Ze voelde de lange vlecht van oma Florence in haar nek kriebelen waardoor ze moest glimlachen.

'Was je nog even de avond aan het gedag zeggen voordat je naar bed ging?' vroeg oma Florence zacht terwijl ze plagend aan een van haar lange zwarte vlechten trok.

Ze knikte en staarde weer voor zich uit. Het bleef even stil.

'Is er vandaag wat op school gebeurd waardoor je de hele avond al zo stil bent?'

Ze knikte weer. Ze wilde het eigenlijk niet vertellen, maar ze wist dat oma Florence het toch wel uit haar zou weten te krijgen. 'Jack heeft mij vandaag uitgescholden en ervoor gezorgd dat de hele klas mij uitlachte.'

Oma Florence zuchtte gelaten. 'Wat heeft Jack dan gezegd, lieverd?'

'Jack zei keihard door de hele klas dat ik uit een gekke familie kom. Dat mijn moeder is weggelopen omdat ze niet langer bij ons wilde zijn en dat het papa's schuld is dat Jacks moeder met papa weg is gegaan.'

Oma Florence maakte haar vest open, trok haar wat dichtert tegen zich aan en sloeg het vest om hen beiden heen. 'Wat Jack zegt is absoluut niet aardig, maar hij zegt zulke dingen omdat hij boos is omdat zijn moeder weg is.'

'Wilde mama niet meer bij ons zijn, oma Florence?'

Oma gaf eerst geen antwoord, maar zei toen: 'Je moeder ontdekte dat ze een goede actrice kon worden en moest van je papa kiezen tussen haar werk of jullie. Ze heeft voor haar werk gekozen. Niet omdat ze niet meer van je hield, maar omdat het voor haar heel belangrijk was.'

'Maar papa dan? Hij was erg boos omdat mama weg is gegaan en nu is hij zelf weggegaan.'

Oma Florence slikte en zocht naar de juiste woorden, voor zover die te vinden waren voor een kind van acht. 'Je papa werd verliefd op de mama van Jack en de mama van Jack werd verliefd op je papa. Beiden wisten dat ze hierdoor niet langer in het dorp konden wonen en zijn daarom weggegaan.'

'Daarom is Jack nu boos op mij?' vroeg ze met een verdrietig stemmetje. 'Oh lieverd, Jacks boosheid gaat wel weer over. Wanneer hij jou ziet moet hij, denk ik, aan zijn moeder denken. De meeste mensen willen graag iemand de schuld geven, dat doet Jack nu ook met jou.'

'Maar dat is niet eerlijk!' riep ze boos uit.

Oma Florence drukte een kus op haar hoofd en fluisterde: 'Nee, lieverd, dat is inderdaad niet eerlijk.'

Twee maanden daarna

Ze stopten met hun spel en kropen nog wat verder achter de bosjes.

'Ssst, ze mogen niet zien dat we hier zijn.'

'Waarom niet?' vroeg ze aan Gary.

'Nou dan gaan ze ons straks zoeken en dan kunnen we ze laten schrikken.'

'Ik weet niet of oma Florence dat leuk zal vinden.'

'Doe toch niet zo braaf,' mopperde hij, 'Ssst, hou nu je mond, ze komen eraan.'

Ze probeerde zich net zo klein te maken als Gary. Ze keek niet naar hem want dan zou ze zeker van de spanning in de lach schieten. Ze hoorde oma Florence en de vader van Gary met elkaar praten. Ze hadden het over Gary en haar. Misschien was het toch wel een goed idee van Gary, want ze was erg benieuwd wat ze allemaal zeiden.

'Florence, ik ben zo blij dat Gary het zo goed met haar kan vinden. Ik weet dat hij zijn moeder vreselijk mist. Maar hij houdt zich groot voor mij.'

Florence glimlachte. 'Ja, mijn kleine meid is een lieverd. Ze weet natuurlijk precies hoe het is om je moeder te moeten missen.'

Thomas knikte. 'Met wel als verschil dat Gary's moeder is overleden en haar moeder er gewoon vandoor is gegaan.' Hij schudde niet-begrijpend zijn hoofd. 'Ik vind het knap, Florence, hoe jullie het met zijn tweeën redden.'

Florence keek Thomas dankbaar aan. 'Ik ben blij dat iemand dat eens zegt, Thomas. Waar zijn Kate en Gary trouwens?' Ze keek zoekend de tuin rond.

'Die hebben zich vast verstopt,' lachte Thomas, 'dat is op het ogenblik zo'n beetje het lievelingsspelletje van Gary.'

Ze zag hen weglopen en oma Florence lachte om een grapje dat Thomas maakte. Ze hield zich nog steeds klein tot ze zeker wist dat ze uit het zicht verdwenen waren, maar Gary stootte al tegen haar arm aan. 'Ze zijn weg.'

Ze keek op en zag inderdaad niemand meer.

'Leuk hè, wat mijn vader over ons zei. Ik vind het ook heel leuk dat we vriendjes zijn en ik weet zeker dat we dat ook altijd zullen blijven.'

Ze keek hem aan en wist niet zo goed wat ze moest zeggen. Jack was haar vriendje.

Toen begonnen zijn ogen te stralen. 'Weet je wat, zullen we elkaar beloven dat we voor altijd vriendjes blijven?'

Ze slikte en wendde haar blik van hem af. Ze moest weer aan Jack denken. Ze had afgesproken dat ze voor altijd vriendjes zou blijven met Jack. Weer voelde ze de pijn van binnen omdat hij steeds zo rot tegen haar deed. Toch wilde ze haar belofte aan Jack niet verbreken. Jack was haar beste vriendje en niet Gary.

Ineens keek ze op omdat ze een prikkende pijn voelde. Geschrokken keek ze naar haar vinger en zag er wat bloed uit komen. Ze keek een lachende Gary verbaasd aan. Hij zwaaide vrolijk met zijn zakmes en maakte toen ook een sneetje in zijn eigen vinger. Ze kon alleen maar beduusd toekijken hoe hij haar vinger pakte en die tegen de zijne drukte. Het bloed vermengde zich.

'Vanaf nu zijn we voor altijd vriendjes,' zei Gary plechtig. Een grijns verscheen op zijn gezicht. 'Gaaf hè, dat heb ik in een boek gelezen over

twee jongens die dat ook deden.' Gary's ogen begonnen nog meer te stralen en hij zei: 'Ik weet het nog beter. Jij bent voor altijd mijn prinses. Dat zei mijn vader ook altijd tegen mijn moeder.'
Ze voelde haar vinger prikken en wilde zeggen dat ze het helemaal niet leuk vond en zeker zijn prinses niet wilde zijn. Maar Gary lachte zo blij naar haar, dat ze niets durfde te zeggen.

Acht jaar later

Woest gooide ze de deur achter zich dicht en liep naar haar fiets. Ze hoorde de deur open en dicht gaan en hoopte dat hij het niet was. Maar hij was het wel.

'Waarom loop je nu weg?' riep hij boos uit.

Ze draaide zich om. 'Je kuste me gewoon waar iedereen bij was, ik heb je toch gezegd dat ik dat niet wilde.'

Hij stapte op haar af en pakte haar stevig vast. 'Dan kus ik je toch waar niemand bij is. Hier buiten bijvoorbeeld.' En hij drukte zijn lippen stevig op de hare.

Boos duwde ze hem van zich af. 'Nee, Gary, stoppen! Dit wil ik niet!'

'Waarom niet?' vroeg hij beledigd.

Ze zuchtte en antwoordde: 'Omdat ik niet verliefd op je ben.'

Gary lachte. 'Dat zeggen alle meisje in het begin, dat schijnt zo te horen. Eerst een tijd zeggen dat je iemand niet leuk vindt en die jongen maar zijn best doen en dan ineens zijn ze hopeloos verliefd.'

'Nou, zo werkt het niet bij mij, Gary. Ik vind het leuk om met je te dansen, maar meer wil ik niet.'

Gary schudde zijn hoofd en pakte haar arm vast. 'Leuk geprobeerd prinses, maar ik weet zeker dat je gek op me bent.'

Ze probeerde haar arm los te rukken uit zijn greep, maar dat lukte niet.

'Au! Gary, je doet me pijn. Laat me los! Je ziet het helemaal verkeerd. Ik ben niet verliefd op je!'

Gary liet haar zo abrupt los, dat ze haar evenwicht verloor en op de grond viel. Ze krabbelde overeind, Gary deed niets om haar te helpen, en keek hem geschrokken aan. Ze voelde haar knie branden, waarschijnlijk bloedde hij, maar ze besteedde er verder geen aandacht aan. Ze wilde alleen nog maar naar huis. Snel pakte ze haar fiets en sprong erop. 'Eens zullen wij een stel zijn, prinses!' hoorde ze Gary roepen. Ze voelde tranen in haar ogen prikken terwijl ze zo hard als ze kon wegfietste. Toch keek ze nog even over haar schouder toen ze ineens

Jacks stem hoorde. ‘Gary, kom je nog naar binnen?’ Ze zag dat Gary zich omdraaide en niet langer naar haar keek. Wel ving ze Jack zijn blik, die haar nakeek met een frons op zijn voorhoofd alsof hij wilde zeggen: *Waarom heb jij zo’n haast om weg te komen?*

Een week daarna

Ze sloot haar kluisje en draaide zich om. Ze wilde direct wegllopen, maar botste tegen iemand op die voor haar stond. Ze keek op, probeerde niet geschrokken te kijken toen ze hem herkende: ‘O sorry, Gary. Ik had je niet gezien.’

Gary grijnsde naar haar. ‘Geef niet, ik wilde je toch spreken.’

‘Wat is er dan?’ vroeg ze terwijl ze over zijn schouder Jack zag staan. Die draaide zich achteloos om zodra ze oogcontact hadden.

‘Ik wilde vragen of je vanavond mee gaat dansen.’

Ze draaide zich terug naar Gary. ‘Nee, bedankt Gary, maar vanavond ga ik niet. Ik heb beloofd oma Florence te helpen met het inmaken van de jam.’ Gary zag op haar wangen een blos komen en wist dat ze loog. Een beetje boos vroeg hij: ‘Waarom wil je niet met mij naar die dansavond? Ben je soms bang dat ik je weer wil kussen?’

‘Nee!’ riep ze uit en voelde dat ze nog roder werd. ‘Nee, dat is het niet. Ik kan gewoon niet.’ Gary stapte dichterbij waarop zij een stap naar achteren deed waardoor haar rug tegen haar kastje drukte en ze klem zat. ‘Ongelooflijk, prinses. Hoelang blijf je nog ontkennen dat wij een stel zijn?’

Ze zei niets, maar keek hem alleen maar boos aan.

De bel ging en dat betekende dat de volgende les begon. Jack trok aan Gary’s schouder. ‘Kom op Gary, laat haar met rust. De les begint.’

Gary draaide zich om en liep lachend weg. ‘Op een dag zullen wij samen zijn, prinses,’ riep hij haar na, zonder zich om te draaien.

Ze wilde Jack dankbaar aankijken voor zijn hulp, maar hij negeerde haar, zoals hij de laatste maanden deed. Ze vroeg zich af wat ze erger vond; de rotopmerkingen die Jack naar haar hoofd slingerde of het negeren. Ze wist het echt niet. Tijd om er verder over na te denken had ze niet. De bel was gegaan, de lessen begonnen. Snel liep ze naar haar lokaal.

‘Goed dames en heren,’ zei meneer Wallace ‘Nu we dit prachtige verhaal van “Anna and the King” behandeld hebben, wil ik het graag gaan instuderen voor een musical.’

Iedereen in de klas keek de leraar Engelse literatuur met grote ogen aan. Ze wisten dat er elk jaar een musical werd opgevoerd, maar dat zij dit jaar aan de beurt waren hadden ze niet verwacht.

‘Met hard werken, wat jullie zeker kunnen, kunnen we dit ontroerende verhaal van twee geliefden die niet samen kunnen zijn, prachtig neerzetten. Ik heb de afgelopen weken ook al een beetje over de hoofdrollen nagedacht.’ Hij hield even stil en iedereen voelde de spanning. Hij schraapte plechtig zijn keel.

‘Goed. De hoofdrollen waarbij het om Anna en de koning gaat, lijken mij zeer geschikt voor Kate Lindsey en Jack Kendall.’ Niemand zei iets, maar de verbazing was voelbaar. Ze had het gevoel dat ze hoorbaar slikte bij het horen van haar naam en die van Jack. Haar hart maakte een raar sprongetje en ze durfde niet naar Jack te kijken. Had meneer Wallace hun namen echt genoemd? Kate Lindsey en Jack Kendall. Ze had het idee dat iedereen naar haar en Jack staarde en ze allemaal haar verwarring zagen. Behalve meneer Wallace, die leek zeer tevreden met het effect.

Plotseling sneed er een schelle lach dwars door het stille lokaal. Gary sloeg op tafel terwijl hij de eerste tranen uit zijn ogen veegde.

‘Gary Colburn, wat is er zo grappig?’ vroeg de leraar streng.

Gary hikte nog wat na, maar antwoordde toen: ‘Iedereen weet dat Jack en Kate de grootste hekel aan elkaar hebben en u laat ze het verliefde stelletje spelen. Dat vind ik erg grappig.’

‘Nee, Gary, dat is niet grappig. Dat heb ik bewust gedaan. Kate en Jack kunnen zo mooi leren dat ze geen hekel aan elkaar hoeven te hebben. Plus dat Kate weleens wat op de voorgrond mag treden en Jack,’ de leraar richtte zijn aandacht op Jack, ‘voor jou zou het goed zijn om deze rol uit je hoofd te leren. Dan heb je dit jaar één boek tenminste écht gelezen.’

Er ontstond wat gegniffel wat met een scherpe blik van de leraar ophield. Vervolgens klonk de bel die een einde maakte aan de les. Ze haalde opgelucht adem, maar haar opluchting bleek van korte duur. ‘De volgende les gaan we de planning en de andere rollen bespreken. Dames en heren, tot de volgende keer.’

Iedereen liep opgewonden pratend de klas uit, maar zij bleef achter. Ook Jack maakte geen aanstalten om de deur uit te lopen. De leraar keek hen even vragend aan en zei toen: ‘Goed, jullie kunnen ook gaan. Wen maar een beetje aan het idee. Ik weet zeker dat jullie het geweldig

zullen doen.’ Jack en zij stonden op en keken elkaar aan. Toen liepen ze hoofdschuddend het lokaal uit. Ze durfde niets tegen Jack te zeggen en had het idee dat ook hij deze keer om woorden verlegen zat.

Een aantal weken daarna

‘In één keer goed,’ zei ze opgewekt en wierp een stralende blik zijn kant op. Jack keek haar niet-begrijpend aan. Ze lachte en verduidelijkte: ‘Dit stukje tekst waar je steeds zo veel moeite mee hebt, was nu in keer goed.’ Jack lachte schaapachtig. ‘Ja, nu je het zegt. Inderdaad.’

‘Meneer Wallace zou ons eens moeten zien,’ zei ze.

Jack knikte. ‘Ja, nog even en hij denkt dat hij nog gelijk heeft gekregen ook.’

Ze lachte verlegen en sloeg haar ogen neer. Jack schraapte zijn keel en frummelde aan de blaadjes tekst.

‘Goh,’ klonk het achter hen. ‘Nog even en ze gaan elkaar nog echt leuk vinden ook.’

Zij en Jack draaiden zich geschrokken om. Een beetje zuur kijkend stapte Gary de keuken in.

‘Dat lijkt maar zo, Gary,’ zei Jack snel.

Ze knikte beamend. ‘Ja, dat lijkt maar zo. Het moet natuurlijk tijdens de uitvoering wel een beetje echt overkomen.’

Gary begon te grinniken. ‘Kan me ook niet voorstellen dat jullie het ooit met elkaar zullen kunnen vinden.’ Jack knikte instemmend naar Gary, maar keek toen verschrikt op naar de persoon die door de achterdeur naar binnen kwam gelopen. Zijn vader keek hoogst verbaasd naar het drietal aan de keukentafel. ‘Wat doet zij hier?’

Kate beet op haar onderlip en voelde haar haar hart bonken tegen haar ribben. Ze was blij dat Frank Kendall niet de confrontatie met haar opzoekt. Tegelijkertijd sneed de pijn dwars door haar heen, omdat de man zo’n hekel aan haar had en hij haar behandelde alsof ze lucht was. ‘Ik ga er maar eens vandoor,’ zei ze toen snel. Ze pakte haar spullen en liep zonder nog iemand aan te kijken gehaast de keuken uit. Ze voelde zich laf omdat ze ervandoor gegaan was, wetende dat Jack alle woede van zijn vader over zich heen zou krijgen. Ze sloot daarom de deur niet helemaal en bleef met ingehouden adem staan luisteren terwijl ze door de smalle opening naar binnen gluurde.

‘Nou, wat moest ze hier?’ vroeg zijn vader ongeduldig.

Gary leunde uitgebreid naar achteren en keek met twinkelende ogen